

РЕШЕНИЕ

№ 5775

гр. София, 03.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 12.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **4292** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на К. К. М. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПAM/ от 21.04.2023 г., издадена от мл. автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел Пътна полиция при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПAM по чл. 171, т. 2, б. „в“ от ЗДвП – временно спиране от движение на пътно превозно средство, като на основание чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП е отнето свидетелството за регистрация на МПС, част 2ра.

Съдът е констатирал, че в кориците на делото се съдържат няколко ЗПAM, като жалбата е насочена срещу ЗПAM, с която поради липса на задължителна застраховка Гражданска отговорност на жалбоподателя е наложена ПAM. Същевременно административната преписка е била окомплектована с ПAM № 1292/21.04.2023 г. (съвпадаща по номер и дата с обжалваната, но с друг предмет), издадена от мл. автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел Пътна полиция при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПAM по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца, поради употреба на МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда.

След неколкочратни указания да се представи именно атакуваната ЗПAM, и преписката във връзка с нейното издаване, доколкото в молба от 23.06.2023 г. ответникът е посочил, че такава заповед не е издавана /л. 53/, впоследствие същият

заявява, че заповедта е издадена поради използване на грешна бланка и моли същата да бъде обявена за нищожна /л. 111 и л. 132/. Отново представя преписка във връзка със ЗПАМ от същата дата, но с друг предмет – прекратяване на регистрацията на МПС поради управлението му с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, ал.1, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 2, б. „в“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ - временно спиране от движение на пътно превозно средство на собственик, който няма задължителната застраховка "Гражданска отговорност" /ГО/ на автомобилистите, до сключването ѝ.

От събраните доказателства /л. 75 и сл./ се установява безспорно, че за МПС – собственост на жалбоподателя, има сключена задължителна застраховка ГО.

С оглед искането на ответника заповедта да се обяви за нищожна съдът намира следното:

Съгласно трайната съдебна практика /напр. решение № 333 от 9.01.2018 г. на ВАС по адм. д. № 4914/2017 г., решение № 2742 от 24.02.2012 г. на ВАС по адм.д. № 6335/2011 г. и др./ доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: 1) Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. 2) Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. 3) Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липса на кворум). 4) Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание, би довело до нищожност на посоченото основание. 5) Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност

като правило и само, ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

В случая, видно от доказателствата по делото, макар органът да е формално компетентен да издаде акт с въпросното съдържание, същият не е имал воля да издава такъв, доколкото е констатирал друго нарушение – управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта. Именно и затова с оригиналната заповед по преписката № 1292/21.04.2023 г. на М. е наложена друга ПАМ за това, че управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда. В този смисъл и съдът приема, че макар атакуваната заповед да се явява фактически погрешно направено под индиго копие, тя съществува в правния мир. Погрешното поставяне на друга бланка под индиго е толкова съществено процесуално нарушение, че е довело до издаване на втори различен по съдържание от първия акт, без за този втори акт да има съответното волеизявление, поради което същият се явява нищожен. Този втори акт, макар и издаден под индиго, съществува в правната действителност и създава за жалбоподателя неблагоприятни правни последици, поради което съдът следва да обяви неговата нищожност.

По изложените съображения жалбата се явява основателна.

При този изход на спора ответникът следва да заплати на жалбоподателя направените от него разноски за държавна такса /л. 3/ и адвокатско възнаграждение /л. 10/ в размер на 500 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 13 състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНА Заповед за прилагане на принудителна административна мярка от 21.04.2023 г., издадена от мл. автоконтролър в 01 група, 01 сектор в отдел Пътна полиция при СДВР, с която на К. К. М. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2, б. „в“ от ЗДвП – временно спиране от движение на пътно превозно средство, поради липса на сключена задължителна застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите. ОСЪЖДА СДВР да заплати на К. К. М., [населено място], [улица], направените по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение в размер общо на 510 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: